

ALKONYÖRZÖK

BARTOS ZSUZSA

BARTOS ZSUZSA

ALKONYÖRZÖK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

1. FEJEZET

AMESTERSÉGES ESŐ EGYENLETESEN SZEMERKÉLT, a levegő megtelt citromos fertőtlenítőszaggal. Ardannak csupán tíz percet kellett volna várnia az esőzés végéig, de sietett, mert a hétvégén már este fél kilenckor zsúfolásig telt a Sheol. Különbösen is, a szombati hazautak mindig felfrissítették, mintha az esőcseppek nemcsak a Soho utcáiról tüntetnék el a hét porát, de róla is lemosnák a kellemetlen érzéseket, ami parktakarítóként a munkahelyén ráragadt.

Az este a csapadékkal együtt szállt le a városra, a járdaszéli biolumineszcens fák fénye visszatükröződött az épületek nedves márványfalán. A Sheol egy bár volt az Old Compton Streeten, aminek tulajdonosa, Joshy, azonnal észrevette Ardan betoppanását, és mintha mondanivalója is lett volna, intett neki. Ardan éppen csak visszaintett, és az alagsor felé vette lépteit. A folyosó végén előkotorta táskájából a kis, lila kártyát, és becsúsztotta az ajtógéphez. A program betöltődött, az ajtó feltárult, ő pedig belépett.

Az élményszobában a virtuális plüssállatok a megszokott rendben sorakoztak a polcon. Elöl a víziló és a mackó, legvégén a félfülű majom. Fahéjillat kavargott a levegőben, és mintha egy konyha is lett

volna valahol, ahonnan beszűrődött az edénycsörömpölés. Deira a szoba közepén ült és rajzolt, ezúttal karácsonyfát.

– Szia, apa! – kapta fel a fejét. Ardan leült az ágy mellé, a padlóra. A kislány cuppantott, ő pedig legyintésszerű érintést érzett az arcán.

– Hogy vagy ma? – érdeklődött.

– Remekül. – A hologyerek széttárta a karját, és boldogságának bizonyságául körbeforgott, miközben figyelte, pörög-e a hálóinge. Még kócosan repkedő, vörös tincsekkel is nagyon hasonlított arra a magatehetetlen, valódi kisbabára, akit Ardan hat éve a polgárképzőben hagyott.

Azóta nem találkozott élőben Deirával, és megnyugtató volt tudni, hogy soha nem is fog. Így a kislány a géntervezett gyerekek között azt a korszerű nevelést kaphatja meg, ami előnyére válik, és ami még ennél is fontosabb: biztonságban van. Ardannak pedig elég volt Deira létezésének a tudata, az emléke: az élményszoba nyújtotta közös percek.

A kislány felemelte a lapot a padlóról.

– Neked rajzoltam.

– Köszönöm, szép ez a gyertya a fa tetején. Még sosem láttam ilyet.

– Mesélsz ma is nekem?

– Melyik mesét szeretnéd?

– Újat, apa! Újat!

A kislány befeküdt az ágyába. Ardan leült mellé, és mesélni kezdett egy békáról, aki akkora rágógumit fúj, hogy felrepülhetett vele, ki a Föld légköréből, egy űrbeli utazásra. Letörve nyugtázta, hogy hiába mesél estéről estére, esetlenek maradnak a történetei. Feszélyezte, hogy Deira mégis élvezzi a történetet, többször is felkacag. Igazából itt elromlott az élmény hitele, Ardan arra gondolt, talán a programot módosíthatnia kellene. Erről eszébe jutott, hogy be kell osztania

az élményszobára előfizetett egységeket, mert még egy teljes hét hátravan a hónap végéig.

– Aludj jól, kicsim! – hadarta.

– Jó éjt, apa!

Az ajtónál Ardant elfogta a kísértés, hogy visszaforduljon, de pár pillanatnyi tétovázás után mégis sikerült felülkerekednie az érzésen, megnyomta az *off* gombot, és kilépett a helyiségből. Az ajtó kiadta a kártyát, Ardan becsúsztatta táskája belső zsebébe, majd visszasietett Joshy pultjához.

– Kihűlt a vacsorád – fogadta a barátja. Éppen két nőt szórakoztatott a viceivel. Egyikük ujjaival a férfi izmain zongorázott. Joshy egyéb különleges genetikai adottságai is érvényesültek a lokálban uralkodó félhomálynak köszönhetően: bőre kéken foszforeszkált, és széles állán időnként cégreklámok fehér emblémái villantak fel. Ardan biztosra vette, hogy mázlistaként született géntervezett barátja ma este is eszméletlenül sokat keres ezzel.

Egyre többen érkeztek, és mindenki élményszobát akart. Ardan már első ránézésre meg tudta jósolni, kik fizetnek be egy órára a középkori szobára, kik vágnak úrbéli jogázásra vagy egy véres kardcsatára, kalózkodásra, kik szeretnének folytatásos *Macbethet* játszani, vagy a makedón Nagy Sándorra válni, kik fognak sorban állni a különféle erotikus élményekért, és kik hozhattak magukkal saját programot.

A bár nem hasonlított régi önmagára, arra a lokálra, amit az apja működtetett. Semmilyen ír jellegzetesség nem maradt azokból az időkből, amikor még az ő tulajdonukban állt a helyiség. Az apja halála előtt egy évvel lépett életbe a törvény, ami szerint az anyaszült közönségesek európai nagyvárosokban nem rendelkezhetnek ingatlannal. Az apja ekkor kötött egyezséget a Sheolt felvásárló Joshyval,

hogy kibérelhessék lakásként az épület emeleti részét, és Ardan azóta az egyik emeleti lakrészben élt. Esténként besegített a felszolgálásban, és bármennyire hiányzott is neki az apja, mégis örült, hogy a bár olyasvalaki kezére került, aki képes volt modernizálni és fenntartani. Joshy alkalmazottjaként jól mentek Ardan dolgai is, de amióta tavaly novemberben saját élményprogramot rendelt, eladósodott. Ezért még hétvégeken is dolgozott, hogy összeszedje a törlesztőrészleteket.

Joshy egy pohár egészségitalt, sanolát rakott Ardan elé, egy tányér spenótot, aztán fejével a mulatóhely közepén, egy kis társaság felé bökött.

– Folyamatosan téged lesnek.

Ardan tekintete a három vendégre siklott. A géntervezett nők egy magas asztal körül ültek, valószínűleg mind ugyanazért jöttek: kívánták a kockázatos és alantas szexet egy közönséggel. Minden hétvégén akadt egy-két ilyen kíváncsiskodó, és ők Joshyval hamar felismerték a bennük rejlő üzleti lehetőséget.

– Többé nem küldök fel egyszerre egynél többet – ígerte Joshy közelebb hajolva. – Ebben a hónapban az egységeket kielégítően törlesztetted, már csak tizenkét élményóra árával tartozol. Akár lazíthatnál is... de ne ma. Ne ma! Itt van az a nő, aki harmadik este óta bámul téged a sarokból.

Ardan ivott az avokádózöld vitaminkoktélijából, tekintete még egyszer végigszaladt az alacsony, de erős testű lányokon, akiknek kebléből alig takart valamit a leheletnyi ruha.

– Ő már volt a Jane Austen-szobában – tippelt a középső lány finom arcvonásait tanulmányozva.

– Ne figyelj most rájuk! – intette le a barátja. – A kitartóan leskelődő csaj befizetett. A dupláját. Mondtam neki, hogy ide nincs

visszatérés, rendeljen majd egy élményprogramot folytatásként, de akkor is ragaszkodott hozzá, hogy az összeget tartsam meg. Nagyon rád lehet kattanva.

A bár homályos hátsó részében, valamelyik narancsszínben foszforeszkáló kaktusz mögül leskelődhetett a titokzatos nő.

– Előhívtad az adatait? – kérdezte Ardan.

Joshy terveztként a neurochipje és a kontaktlencséje segítségével csatlakozhatott az internetre, és akár olyan szolgáltatásokat is hívhatott a szeme elé, amiknek köszönhetően bármelyik európai terveztről széles körű információkhoz jutott a demográfiai adatbázisokból.

– Mellbőségben nem a legextrább dizájn, és semmilyen különleges képessége nincs, de tetszeni fog.

– A hivatása érdekel.

– A Pro Asia Utódképzőben tartózkodik.

– Külföldre tervezték? – vonta fel a szemöldökét Ardan. – Nem érdekel. – Letette az evőeszközt, bár maradt még spenót a tányérján.

A hírek tele voltak mostanában azzal, hogy a kiöregedő nyugat-ázsiai térség lakói utódokat kezdtek rendelni az európai biotech cégektől, igénybe véve a legújabb vívmányt, a felnőttként születő polgárt is. De az Ankarának tervezett polgárokhoz közönséges géndonorokat használtak a biotech cégek, hogy a megrendelők családtagnak érezzék őket, ezért Ardan úgy vélte, nincs semmi garancia az ilyen utódok egészségére és tisztaságára, bármilyen jó hírnevű cég tervezze is őket. Ráadásul az utódokra vonatkozó törvények még zavarosak voltak, bármit kisüthetnek utólag rájuk vonatkozóan.

– Sajnálom, ember – vonta meg a vállát Joshy. – Hazudhatnám, hogy geomérnök, élményprogramozó vagy kertészmérnök, de ezekhez semmi köze.

– Biztos vagy benne, hogy nem húsz év alatti?

– Huszonhét.

– De ha biológiaiilag huszonhét, akkor egy- vagy kétéves.

– Na és? Legyél neki te az első!

– Van DH-vonalkódja?

– Egyre paranoiásabb vagy. Mondtam már, lehívtam a genomadatait is. Nem bízol az egyetlen haverodban? Hm?

Joshy már megint könnyen beszélt. Korszerű immunrendszerrel hogyan is érthetett volna meg valakit, akinek egy influenzavírus is elég ahhoz, hogy elveszítse városi állását és a vele járó biztonságot? Ardan számára az alacsony termet már hat éve nem jelentett bizonyítékot arra, hogy valaki tervezett ökológár. Nia Cohen teherbeesése óta igenis megalapozott a félelme! Fontos a nyakszirten látható DH-vonalkód, a Designed Human egyértelmű jele.

– Kétszáz euró. Kell vagy nem? – tárta szét a karját Joshy.

Ardan utálta Joshyt, ha a pénz került szóba, de ez mindig csak két percig tartott, mert szerette nagyvonalúnak érezni magát, úgy-hogy inkább engedett.

– Küldd fel! – motyogta. Kiitta az utolsó kortyot a poharából, aztán elindult a pult mögötti, szűk lépcsősor irányába.

– Indigó a jelszó – kiáltotta utána Joshy.

Ardan felemelte a kezét, jelezve, hogy hallotta. Odafent az ajtón beprogramozta az Indigó jelszót, hogy a nő majd bemehessen. Sanelát készített elő a vendégének, mégpedig kétfélet. Mindig így tett, mert hitte, sok mindent megtudhat a nők temperamentumáról az alapján, hogy milyen ízűt választanak. Zuhanyozott és tiszta ruhát kapott magára, majd meglepetésére sötét nappaliba lépett vissza.

Csak egy szempár villant felé szürkészölden, egy másik pedig sárgászölden. Az utóbbi tulajdonosa helyet foglalhatott a szőnyegen, mert sokkal alacsonyabbról nézett fel rá. A legkorszerűbb szempárok,

éjszakai látással. Szóval ezért kapott dupla összeget: ketten vannak. Becsapás! Meghitt estére vágyott, amolyan intim élményre. Még egyetlen tervezett nő sem nézegette őt napokon keresztül.

Váratlanul valami puha és meleg döngölözött a lábához. Vagyis a nő mégis egyedül jött, csak az állatkáját is elhozta – jött rá Ardan.

– Jó estét! Ardan vagyok – köszöntötte sötétbe burkolózott vendégét. Kellemes, de kimért női hang felelt.

– Indigó vagyok.

Ardan fejében mocorgott a gondolat, hogy az ő frizurája ihlette meg a klienst, amikor álnevet választott, ugyanis az ő kopasz fején közepén húzódó hajcsík színe indigókék volt. Harmadik hónapja viselte, és még sokáig nem is akart új festést, de most elbizonytalanodott. A szürkészöld szempár mintha tényleg az ő haját bámulta volna a sötétben. A nőnek vagy örülten tetszett, vagy csak szórakozott rajta. Vajon Indigó haja milyen színű? Ardan hollófeketének képzelte. Az menne a hangjához. Vajon felbosszantaná, ha villanyt gyűjtana? Valószínűleg a besötétítés a kedvenc játéka.

– Egyedül jöttél?

– Velem van a macskám is, Okep.

– Én nem szoktam házi kedvenceket kényeztetni.

A beállt csend arról árulkodott, a nő valószínűleg éppen mosolyog rajta.

– Neked nincs barátod? – tudakolta. Tényleg mosolygott az előbb, még ott volt a hangjában.

– Volt egy rendkívül okos bambuszmakim – vallotta be Ardan. – Mindig ő szolgálta fel a reggeli sanolát. Hét hónapja meghalt.

– És azóta nem sanolázol?

– De igen, csak nem az ágyban. Apropos, te mit innál?

– Köszönöm, már kiszolgáltam magam.

Mire Ardan eldöntötte, hogy a vendégéhez lép és az arcába néz, addigra Indigó elébe toppant, és finoman az ablakhoz taszigálta. Az utcáról bevilágító fényben kibontakozott alacsony, karcsú alakja, hosszú, egyenes szálú, jégkék haja. Fehér ruhájában, keskeny arcával, telt ajkával és sűrű szempillájával úgy nézett ki, mint egy ókori görög istennő. Két mozdulattal kibújt a ruhából, ujjai lényegre törő türelmetlenséggel babrálták Ardan nadrágját.

Ardan a görög istennőket visszafogottabbnak képzelte volna, de a tervezett nőkre jellemző elegancia és kifinomultság is hiányzott Indigóból. Úgy kapkodott, mint aki némi időt lopva épp csak felugrott hozzá, miközben várják odalent. Magához szorította, és a szájára tapadt egy határozott csókkal. Az istennő ekkor egyszerre összeszorította az ajkát.

– Nono... mmm... ne így! – suttogta kiszabadulva az ölelésből. Fejével a konyhapult felé intett. Ardan megemelte csinos vendégét, felültette, és folytatta az intim közeledést. Indigó megint felcsattant:

– Au! A hajam!

– Bocsánat!

Mégiscsak istennő. Mindössze egy pillanatra érhetett a hajához. Kínosan kényeskedő, és az, ahogyan az ölet sürgetően hozzápréseli, inkább árulkodik kétségbeesésről, mint vágyakozásról. Vagy egyszerűen Joshynak igaza van, a napok óta leskelődő nő betegesen beindult rá. Nemcsak a hajhúzásból nem kért, de előjátékból sem. Látzólag azonnal akart mindent.

A női test váratlanul összerándult a karjában. Aléltan a földre omlott volna, ha Ardan nem kap utána és tartja erősen. Ilyen hamar és hevesen csúcsosodik nála a gyönyör? Eddig ő a legönzőbb kliense. Vagy baj van a vérnyomásával! Ha ez kitudódik, az egészségügyi rendőrség őt is kikérdezi, és mindenestül göröcső alá vehetik.

Indigó pillanatokon belül magához tért, és összeszűkülő pupillával bámult Ardanra. Zavartan nézett szét maga körül, mintha csak most döbbenne rá, hogy meztelenül ül a konyhapulton, és férfikéz markolja a csípőjét, vállát. Felsikoltott. Eltaszította Ardant, macskaként ugrott a padlóra, és magára kapkodta a ruháit.

– Hozzám nem érhetsz!

– Jól vagy?

– Mit keresek itt? Mit csinálunk? Fúj, én nem akarok veled szexet! Meztelenül se próbáld magad megmutatni! – hunyta le a szemét.

Ardan hitetlenkedően bámulta. Mi történt vele? Elrontották az agyát. Csak ez lehet. Egy kelet-európai selejttelepről szivároghatott be Londonba.

Ideges, nagy kortyolások hallatszottak, majd felháborodott számonkérés következett:

– Elraboltál? Megerőszakolsz?

Jeges rémület telepedett Ardan elméjére. Egy ilyen vád tényleg nem hiányzott az életébe. Mindkét kezével gesztikulálva próbálta csitítani tébolyodott vendégét.

– Te jöttél ide, úgy tűnt, nagyon akarod. Látom, meggondoltad magad. Semmi baj, visszaadom a pénzt is.

– Milyen pénzt?

– Tudod mit? Felejtsd el! Véletlen félreértés az egész. Meggondoltad magad, igazad van, gratulálok a döntésedhez. Itt sem voltál. Részemről ez amúgy is bizalmas. Világítás! – Tapsolt egyet, hogy felgyúljon a fény.

– Gyere, Okep!

A nő felkapta piros táskáját, és nyomában egy kopó méretű hiúz-zal kiviharzott a kitarult ajtón.

– A korcsba! – szitkozódott Ardan. Jól sejtette, hogy baj lesz ebből. A poharakra esett a tekintete. Mindkettő üresen állt. Indigó erősen szomjas lehetett. Netán két személyisége van?

Felállt, hogy egy aromaterápiás fürdővel nyugtassa meg magát. Ekkor vette észre a kihúzgált fiókokat; az összeset feltúrták. Csakis addig történhetett, amíg zuhanyozott. Miért turkált a nő? Hogy kirabolja? Ugyan, mit vihetett magával? Alsóneműt emlékebe? Ekkor megpillantotta, hogy a szekrény mellett más akasztón lóg a táskája, mint ahová tenni szokta. Ki gondolta volna, hogy egy tervezett meglophatja őt, a szerény körülmények közt élő közönségest?

De miért lopná tőle el a kevés pénzt egy olyan valaki, akinek nem okoz gondot, hogy egy meg sem történő légyottért is dupla árat fizessen? Fellélegzett, amikor a táskában megtalálta a pénztárcáját, és benne a havi értékkártyáit és a készpénzt is. Viszont eltűnt pár olyan személyes dolog, amiknek aligha vehetné hasznát egy idegen, például a régi karkötője a holokontaktjaival.

És hiányzott a Deira-élmény kártyája.

Ardan megtántorodott a felismeréstől, és egy pillanatra elsötétült szeme előtt a világ. Szíve riadtan kalapált. Az évek során annyira hozzászokott az élményhez, és ahhoz, hogy ez az ő magánügye, ami aligha érdekel bárkit is, hogy el is felejtette, a kártya valós információkat tartalmaz Deiráról. Elég egy jó arcfelismerő program és kapcsolódás a polgárképzők adatbázisaihoz, hogy bárki azonosítsa a kislányt.

De akkor sem talált logikát a történetekben, így próbálta magát megnyugtatni: Indigó csak azért lophatta el a kártyát, mert azt hitte, valami érdekes élményt tárol. Fel-alá járkált ideges gyomorreszketéssel, nem akart tudomást venni a felbukkanó gondolatról, hogy Indigó talán pont a kártyáért jött.

Szerencsére Joshy chipje minden neten megtekintett adatot huszonnégy óráig tárol. Ardannak fél órán keresztül kellett győzködnie a barátját, aki azzal érvelt, hogy ez ellenkezik az elveikkel, és tartaniuk kell magukat a kuncsaftoknak ígért titoktartáshoz. Végül mégis beadta a derekát, és visszakereste Indigó valós adatait.

Éjfél felé járt már az idő, amikor Ardan az okoskarkötőjén bejelentkezett Edna Cohenhez. Kivetült előtte az idős asszony álmosan hunyorgó holoképe. Először látta a polgárdizájner hófehér haját kibontva, arcát smink nélkül. Edna mikor ráncosodott így meg? – lepődött meg Ardan.

– Üdv, Edna! Jól nézel ki.

– Mi a korcsnak zavarasz éjnek idején?

– Nálam járt az egyik lányod.

– Ne gúnyolódj! Egy lány, akit a cégem tervezett, erre célzol?

– Tudnál nekem időpontot szerezni a Pro Asia Utódképzőbe egy látogatáshoz? Ez az utód ellopott valamit, ami az enyém.

Ardan ritkán használta az „enyém” szót, és ezt Edna is jól tudta. Látszott az asszony ijedt arckifejezésén, azonnal rájött, hogy az élménykártyáról van szó. Az álom kiment a szeméből.

– Miért tette volna?

– Azt reméltem, te tudod a választ.

– Nyugodj meg! Bizonyára fogalma sincs, mit vitt el.

Ardan hitetlenkedően rázta a fejét. Edna próbálta nyugtatgatni, de az ő gyűrött arcára is kiült a bizonytalanság. Eddig mindketten azt képzelték, Deira biztonságához elég, ha a kislány álnéven nevelkedik tervezett gyerekek közt. De ha az élménykártya illetéktelen, közönséges kezekbe kerül, a gyerek létezésének híre kelhet.

A közönségeseket érdekelheti egy ilyen gyerek létezése, sőt, politikai kampányaikhoz is felvásárolhatják.

– Szóval, mit is mondtál, milyen engedélyekre van szükségem ahhoz, hogy belépjek az Utódképzőbe, és meglátogassam a Nóra nevű lányodat?

– Ne használd azt a szót! Legyen benned ennyi tisztelet, harmincéves felnőtt vagy, a korcsba is! Nóra tervezése egy sikeres projekt, nem én tehetek arról, ha a megrendelők túl silány genomjaival kellett dolgoznunk, és elvetendő hajlamai is vannak.

– Ha ilyen kleptomániás egy sikeres projekt, milyen egy sikertelen?

– Figyelj, ez komplikált. A megrendelőt Szilassy Blankának hívják, ő elég jelentős személyiség Ankarában. Ragaszkodott ahhoz, hogy megtervezzük annak a lánynak a sikeres változatát, akit évekkel ezelőtt rendelt a férje. Az eredeti félresikerült. Ne okozunk...

– Aha, prototípus is van. Figyelj, én nem bánom, ha egész sereget tervezel ebből a nőből, csak visszakapjam a kártyát.

Edna hallgatott, és Ardan kétségbeesése átcsapott gúnyba:

– Nem engedhetsz be az Utódképzőbe, hiszen kötelez a szakmai méltóság. – Ardan nem tette hozzá, hogy azt is tudja, milyen rossz fényt vetne Edna cégére, ha híre menne, hogy a tervezettjeik London lokáljaiban kóborolnak. – Tudom. Mellesleg hogy vagy, Edna?

Az asszony arca olyan falfehérré vált, akár a haja. Londonban a hogylétre vonatkozó kérdésnél aligha lehetett sértőbbet feltenni, főleg olyan ember esetében, aki rendellenességet titkol. Bár Ednánál ez kimerült a balkezességben, mégis sok potenciál volt abban, ha ezt tudta róla valaki. Legalábbis Ardan szeretett üzleti lehetőségként gondolni rá. Először zsarolta meg Ednát, és biztos volt benne, hogy meg tudná szokni a hatalom jóleső érzését.

– Látom, nemcsak úgy nézel ki, de lesújtóan nyers alak is maradtál, Ardan Walsh – morogta az asszony. – Szerencse, hogy Nia ezt nem érte meg.

Ardan megvetően elmosolyodott. Edna azt hitte, ért ahhoz, hogyan üssön vissza. Fel sem tűnt neki, mennyire nevetséges, amikor úgy viselkedik, mintha Niával egyéjszakás kalandnál több lett volna köztük, és most ennek révén Edna az anyósa lenne.

Az asszony szemlesütve váltott hangnemet:

- Ezután is mindent elkövetek Deira biztonságáért.
- Hogyan érhetem el Nórát?
- Holnap már exportálják.
- A korcsba!
- Segítek, de kerülnünk kell a feltűnést. Utalok neked pénzt az utazáshoz. Keresd meg Szilassy Blankát!

2. FEJEZET

ASZÜLINAPROBOTBÓL FELHARSANT A DALLAMOS KÖSZÖNTÉS. A sarokban állt, és szakadatlanul ontotta magából a csoki-esőt, a virágszirmokat és a lufikat, teleszórta a számítógépekkel zsúfolt, kivilágított termet. Monoton énekében lehetett valami bátorító, mert a jelenlévők éljenezni kezdtek. Zóra alighogy belépett, máris legszívesebben elbújt volna. A tarka masina lármásan emlékeztette a nap jelentőségére. Szükségtelenül. Augusztus elseje óta másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy közeledik az utolsó születésnapja.

A következő pillanatot csak a taps irritáló hangja töltötte ki, mert a gép elhallgatott a *boldog* és a *születésnapot* szavak között, mintha meg gondolta volna magát.

Főnökük, a fiatal sejk nő kapcsolta ki.

– Idióták! – rivallt az ünneplőkre. Maysa Salib barna hajában sárga rózsaszirmok akadtak fenn, szkarabeuszöld ruhája susogott minden lépésnél. Egy bocsánatkérő pillantást is küldött Zóra felé, aztán mereven végignézett alkalmazottain, a fiatal ezredesnőn, a három hackeren és a fehér ruhás orvoson, apja régi barátján, az egyetlen férfin, akit megtúrt maga körül.

– Tavalý már szóltam, hogy Zóra adatait iktasd ki ebből a bohócságból! – teremtette le az orvost. Megvetően végignézett rajta, tekintete kiszúrta az övre csatolt pisztolytokot. – Azt is világosan értésedre adtam, hogy nem jöhetsz be ide ilyesmikkel. Az a kacat egy fegyver! Menő hagyományőrző legény vagy tőle, rendben, de ne becsüld alá a régiségkereskedésben felvásárolt szerkentyűket!

– Bocsánat, Maysa! Nem akartam elrontani a napodat! – szabadkozott az idős férfi. Csendesen leoldotta övéről az ütött-kopott, bőr pisztolytokot, és a sarokba vitte. Mentében Zóra felé súgta sajnálkozó arccal:

– Elnézést a kellemetlenségért!

– Semmi gond. Többé úgysem fordul elő – nevetett Zóra. Öreg, ráncos kezével legyintett. Csak a szülinaprobtra haragudott, legszívesebben addig rúgta volna, amíg ripityára nem törik. Maysa előtt türtőztetni akarta magát, de képzeletben a kurta bakancslistájára feljegyezte a gépezet szétzúzását. Nem ünnepelni, megbeszélésre érkezett.

Egy megkésett, szív alakú léggömb landolt a lába előtt. Belerúgott. A helyiség közepén álló, kerek üvegasztalhoz lépett, hogy helyet foglaljon. Maysa már az asztal túlsó felén ült Samira ezredesnővel az oldalán, aki az asztallapon ikonokat érintett meg, és ezzel képeket hívott elő. Egy fiatal nő arca vetült eléjük. Jégszínű haját leszámítva pontosan úgy nézett ki, mint Zóra hat évvel ezelőtt. Amilyenek még mindig lennie kellene.

Zóra a jól sikerült hasonmásáról visszamenekítette tekintetét a robotra. Úgy tűnt, mintha az még mindig tátogna. Irigyelte a gépet, aminek a feje nemcsak emlékektől, hanem érzelmektől és gondolatoktól is mentes. Nem kattog benne iszonyat, amiért létezik valahol a világban egy egészséges hasonmása, aki éli az életet, ami őt illetné.

Maysa szerint a Nóra nevű lány az ő klónja, de ha tényleg az lenne, neki is selejtnek kellene lennie, aki egyetlen év alatt húszat öregszik. Nem lehet az ő klónja, ha sikeresen tervezett. Csak hasonmás.

– Nincs ott az élménykártya, ahová tegnap este rejtetted – kezdte Maysa.

– Ez hogy lehet? – hunyorgott rá Zóra.

– Ezt én is szeretném tudni. A szobalány tűvé tette érte Nóra szobáját az Utódképzőben. Gondold még egyszer végig az eseményeket!

– A piros táska belső zsebébe tettem, még mielőtt Ardan Walsh kilépett volna a fürdőszobából.

– Nos, nincs meg.

– Gondolod, hogy Nóra már odaadta Tariknak?

– Ezt neked kell kiderítened. El kell menned Ankarába, hogy megkeresd.

– Van fogalmad arról, hogy Tarik mekkora hülye, és hogy közben milyen komolyan adja elő magát? – tört ki Zórából.

– Nos, ami azt illeti, van fogalmam róla, de neked könnyebb. Téged és Nórát a testvéreinek néz.

– Testvér? Ugyan! Ne gúnyolódj!

– Azt hittem, te is derülsz ezen.

Zóra egy utolsó pillantást vetett Nóra képére, aztán rácsúsztotta ujját az érintős asztalra, hogy bezárja. Nem tetszett neki a hajszín. Az este is megállapíthatta, mennyire halvány, szinte semmilyen.

A Maysának bedolgozó japán hacktivisták éjt nappallá téve dolgoztak az elmúlt hetekben, hogy a klónlány neurochipjének netre kapcsolódó kódját feltörjék, és Zóra tudatát csatlakoztathassák a számítógépekre, majd áttölthessék Nóra agyába, elnyomva a lány saját tudatát. Zóra három órát feküdt öntudatlanul úgy, hogy az elméje máshol járt. Nóra agyát működtette, az ő testét uralta.

Francba az egészszel! Neki ehhez semmi köze!

– Vannak nálam ügyesebb kiberkémjeid – mondta csendesen, de határozottan. – Csak egyszeri tudatáttöltésről volt szó. Ezt most nem akarom tovább csinálni. Jó?

Az asztal szélébe kapaszkodott, és fáradt mozdulattal felegyenesedett.

Maysa bátorítóan felé nyúlt, és megszorította ráncoktól barázdált kezét.

– Jobban ismered a Nóra körül élőket, mint bárki más, és ismered Tarikot is. Szükségünk van rád. Ha megkerül az élménykártya, abba hagyod a csatlakozásokat.

– És ha nem kerül elő?

– Nos, akkor megvárjuk, hogy Tarik megtalálja Deira Walshot. Csak annyi a teendő, hogy a nyomában maradj, és résen légy.

Zóra szívverése a gyorsulás és a kihagyás közt vergődött, mint egy foglyul esett madár szárnya. Az elmúlt öt évben csak londoni, tokiói, moszkvai, valamint selejttelepi megbízatásokat vállalt, sikertelenül elkerülnie, hogy Maysa Nyugat-Ázsiába küldje őt kémkedni. Továbbra is kerülni akarta az olyan ügyeket, amelyeknek közük volt Maloufékhoz.

Másrészt viszont felesküdt, hogy segíti Maysa akcióit. Segít, hogy megmentsek azokat a nőket, akiket potenciális tenyészlénynek tekintenek a közönséges társadalmakban. Felesküdt, hogy segít Fujairah emírségnek, amelyik az egyetlen olyan terület a világon, ahol a selejtek, a közönséges nők, a betegek, a gyengék mind egyenlő bánásmódban részesülnek. Mi lehetne nagyobb küldetés annál, mint hogy Fujairah-ba telepítsen egy közönséges lánygyereket?

Maysa tekintete kitartóan tanulmányozta az arcát, mintha olvasni akarna róla, aztán félrefordult, és megigazította a selyemsálját.

– Négyszáz Aion-pontot érő munka. – Olyan szórakozottan sóhajtott, mintha mellékes dolgot közölné. – Ha te vállalod, nyolcszáz pontot is ér, attól függetlenül, hányszor csatlakozol Nóra agyára.

Zóra lassan ereszkedett vissza a székre. Soha egyetlen küldetése sem ért ennyit. Hatszáz rhaksot keresett havonta, ez csupán negyven polgári értékpontot ért a Nemzetközi Demográfiai Archiváló Hivatal szerint. Maysa hiába értékelte az elmúlt években sokra a munkáját, még mindig elérhetetlen álmok maradtak, hogy Zóra december végéig összegyűjtse az ötezer pontot, ami a VitaeStorage archiváló hálózatba kerüléshez szükséges. Eddig sem volt elég ideje a pontgyűjtéshez, de most végképp kezdett kifogyni belőle. Ez a küldetés lenne az élet búcsúajándéka?

– Megtalálom a kártyát – ígérte. – Csak három óra – tette hozzá idegesen nevetgélve.

– El kell juttatnod a Günlük Arjantin utcai szerkesztőségébe, egy Liz Iva nevű személynek – rendelkezett Maysa. Felállt, és az orvos felé fordult.

– Rashid, készítsétek elő a csatlakozást!

Jó munkát kívánt, aztán Samira ezredesnő kíséretében távozott, csak jellegzetes mentaillatát hagyta maga után.

Rashid doktor felköhögött, és a karját nyújtotta Zóranak, hogy odakísérje őt a csatlakoztatóágyhoz. A mennyezetig érő számítógépekneli helyet foglaló három hacker némán figyelte, ahogyan Zóra felfekszik, az orvos beköti őt, kérdéseket tesz fel a közérzetéről, tűt szúr a vénájába, és az ágy karszerű kijelzőjén parancsokat futtat. Közelebb hajolt Zóra füléhez, mintha újabb felvilágosítást osztana meg vele. Beavató információival együtt mindig rálihegte savanyú leheletét is, Zóra mégis szívesen fogadta a közelségét. A laborból csak Rashid törődött a távozását megelőző és az érkezését követő érzéseivel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– London már exportálta a megrendelőjének Nórát. Tudom, nehéz lesz viszontlátni a régi ismerősöket, de ne rontsd el idegeskedéssel!

Az orvos feltette Zóra kopasz fejére az elektródákat tartalmazó sisakot, az egyik hacker pedig csatlakoztatta a kábeleket a jelerősítőhöz.

Zóra izgatott lett. Először is, utálta Ankara képmutató sokszínűségét. Másodszor, kételkedett abban, hogy képes lesz nyugodtan Tarik szemébe nézni. Látni sem bírta őt azok után, ahogyan öt évvel ezelőtt bánt vele. A férfinál jobban senki sem képes éreztetni vele azt, hogy ő csak egy selejt.

Három óra elégséges idő a kártya megtalálásához, és akkor egyszer s mindenkorra bevégezheti ezt a kínos és egyre bizarrabb küldetést.

– Csak három óra – nézett Rashid arcába úgy, mint aki igazolást vár.

– Csak három óra. És leszállhatunk az ügyről – súgta a fülébe az orvos. Végigsimított a homlokán.

Zóra kezdett megnyugodni. Végző soron három órára még futja a maradék, négy hónap és huszonegy napnyi életidejéből...

Négy hónap és huszonegy nap van hátra az év utolsó reggeléig, amikor a neurochipje minden aktiváló sejtet egyszerre fog működtetni, és a fellépő epileptikus roham véget vet az életének. Erre elvileg csak a kétszázadik életévében kerülne sor, mire géntervezettként már megvénült és becsületesen leélte az életét, de a felgyorsult öregedésnek köszönhetően neki tízévesen kell ezzel szembenéznie.

Valójában maga Maysa is megérténé, ha öt év munka után úgy döntene, hogy a hátralevő hónapokra visszavonul emeleti lakosztályába. Csendben figyelhetné az ablakból Fujairah zöldellő dombjait,